

FRANK SCHÄTZING

BREAKING NEWS

A Saron-merénylet nyomában

FORDÍTOTTA FRICK JÓZSEF

FRANK SCHÄTZING
BREAKING
NEWS

A Saron-merénylet nyomában

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Frank Schätzing: *Breaking News*

Originally published in the German language as "Breaking News"
by Frank Schätzing
Copyright © 2014, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne/Germany

Hungarian translation © Frick József, 2015
Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és
Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Peiker Éva

Szerkesztette: Balassa Eszter

Műszaki vezető: Multas Ágnes

Borítóterv: Földi Andrea

Tördelés: 9s Műhely

Készült a Reálszisztéma Dabasi Nyomdában, 2016-ban

Felelős vezető Vágó Magdolna vezérigazgató

ISBN 978-963-293-471-6

A *Breaking News* regény, vagyis a képzelet műve. A legtöbb szereplője kitalált, de vannak benne olyan szereplők is, akiknek alakját valós közéleti személyek ihlették. Ez utóbbiak kitalált jelenetekben szerepelnek, melyekben a valódi események csupán kiindulópontjai voltak a művészi képzeletnek. Főleg Ariel Saron esetében igaz ez, még akkor is, ha a regénybeli kijelentései elhangzottak a valódi személytől, és hiteles források alapján ténylegesen megtörténtek életének kiemelt eseményei. Különösen vonatkozik ez a kötet második felében leírt történésekre, amelyekben a szerző fantáziájának terméke a fiktív személyeknek az itt ábrázolt Ariel Saronra gyakorolt befolyása. Kitalált figurák a Kahn család tagjai: Ráhel, Shalom, Jehuda, Phoebe, Benjámín, Lea, Miriam, Uri és Yael, valamint Dávid Cantor, Manszur al-Sakakini és családja, a Sin Bét és a Samael minden tagja, továbbá Krister Björklund, Inga Dorn, és sok más mellékszereplő is.

A rövidítések és nevek részletes magyarázata a kötet végén található, illetve németül letölthető a breakingnewsroman.com oldalon.

– Uri Blau. Rémlik valami?

Uri Blau...

Hagen a mentaleveleket rágcsálja.

De, halványan rémlik valami. Nem is olyan régen találkozott a névvel, csak a hozzá kapcsolódó sztori nem akar eszébe jutni.

– Célzott gyilkosságok – segít Björklund. – *Targeting*.

– Gáza?

– Ciszjordánia, Gáza, tutto completo. Ismered a programot.

Hagen ismeri. Természetesen részleteiben nem, csak annyit, hogy az izraeli hadsereg 2000 körül megkezdte a veszélyesnek ítélt palesztinok célzott likvidálását. Az adatokat a belbiztonsági szervezet, a Sin Bét szállította.

A SHABAK.

Aztán hirtelen minden beugrik.

Uri Blau!

– Nem a *Haaretz* újságírója, akit el akartak ítélni? Államtitok megsértéséért?

Björklund elvigyorodik: – Úgy tűnik, néhány szürke agysejtet mégis túlélte Damaszkuszt.

– Segíts kicsit. Miről is volt ott szó?

– Az igazságról. Blau 2008-ban írt egy cikket a *Targeting*ről. A kiváltó ok a Legfelső Bíróság utasítása volt.

– Amely a gyilkosságokat legalizálta. Emlékszem.

– Sajnálom, nem talált.

– Hanem?

– Csak nem tiltották meg.

Tényleg.

Apró különbség.

Hagen az emlékezetében kutat, próbálja összeszedgetni a részleteket. Még egy név bukkan a felszínre. Salah Shehadeh, a militáns Hamász-vezető és bombagyártó. Szemléletes példája, hogy az izraelieknek igen sajátos elképzeléseik vannak az arányosságról, ha az egyes emberekről van szó.

Gilad Shalitért ezer letartóztatott palesztint engedtek futni.

Shehadeh fejére egy egytonnás bombát dobnak.

Az eredmény megsemmisítő. Shehadehnek mindenképp, de az

F16-os, amelyik a tojást pottyantja, a komplett szomszédságot is a földdel teszi egyenlővé. Kilenc ház gyullad ki, tizennégyen meghalnak, főleg gyerekek, és több mint száz ártatlan sérül meg.

Mindez egyetlen ember megöléséért.

2002-ben, az esemény idején Saron egy éve volt hatalmon, a biztonszági koncepciója pedig elfért volna egy gyufásdobozon: a terroristákat meg kell ölni. Nem lehet a zsidókat sem itt, sem külföldön következmények nélkül megölni, mindenért meg kell fizetni. Shehadeh megfizet, és az ilyen alakokért természetesen senki sem ejt könnyeket. Az olyanok, mint ő, végtelen szenvedést okoznak az izraeli civil lakosságnak, persze a legfőbb göré titkos támogatásával – a kamerák előtt naponta tördeli a kezét a siránkozó Arafat és elítéli az erőszakot, amit a háttérből ő maga szít. Elszabadulnak az indulatok, és Sderotól Haifáig zavargások törnek ki. Saron egy olyan nép élén találja magát, amely történetében először tanácsstalannak tűnik. Senki nem hiszi már, hogy meg lehet fékezni az intifádát. Mivel a „Buldózer” már nem akar tárgyalni az Arafat nevű lényel, mit tesz hát helyette?

A korábban csak esetenként alkalmazott gyakorlatot összehangolt hadjárattá kovácsolja.

Ez a *Targeting*.

Üzenete a palesztinok számára félreérthetetlen: csak akkor fejeződik be a terroristák likvidálása, ha vége lesz az erőszaknak.

Addig pedig meg sem tudjátok majd számlálni a halottaitokat.

És megkezdzi a visszacsapást.

Kegyelem nélkül.

A világ úgy próbál kiegyezni az új taktikával, hogy a döntő pillanatokban éppen másfelé néz. De Shehadeh kivétel. Az öngyilkos merényletek megakadályozása miatt a Zahal egyre gyakrabban zúzza porrá a delikvenszek környezetét is, ezért az ENSZ és az Európai Tanács többé nem dughatja homokba a fejét. Fellángol a vita, hogy a terrororganizációk tagjait ellenséges katonának vagy bűnözőnek kell-e tekinteni. A szörszálhasogatás valójában kapóra jön az érintetteknek. Bűnözőként joguk van egy tisztességes bírósági eljárásra, azaz le kell őket tartóztatni, nyomozni kell utánuk, és bíróság elé kell állítani őket.

Ha megsemmisítik őket, a probléma természetesen gyorsabban és tartósabban megoldódik.

A következő években háromszáz palesztin esik áldozatul a célzott gyilkosságoknak. Azzal a kis szépséghibával, hogy a harmaduk egyszerűen rosszkor volt rossz helyen, és esetleg semmi rosszat nem tett. Az emberi jogokért harcoló szervezetek személyesen a vezérkari főnököt jelentették fel ártatlan emberek meggyilkolása miatt, a tel-avivi Legfelső Bíróságra nyújtották be a vádiratot, és reménykedtek, hogy megtiltják a *Targetinget*.

Az ítélet azonban kész arculcsapás: mivel hadiállapot van, a *Targeting* pedig az önvédelem egy formája, ezért a leendő civil áldozatok száma nem aránytalan a katonai haszonnal, és különben is eddig mindent elkövettek, hogy úrrá legyenek a helyzeten.

Érthetőbben ez azt jelenti, hogy bárkit kinyírhatnak, akit nem lehet letartóztatni.

– Tehát nincs megtiltva.

– De nem is engedélyezik – vágja rá Björklund. – Lefogadom, hogy kutyaszorítóba kerültek. 2002-ben négyszázötven izraeli halt meg a különböző merényletekben, egy évre rá még mindig kétszáz. Ha a tréfa kedvéért ezt átszámoljuk Angliára vagy Franciaországra, akkor ez kilencezer halottat jelentene évente. Amerikában pedig ötvenezret!

Ezt egyetlen állam sem engedheti meg magának, gondolja Hagen.

És a *Targeting* hatására a merényletek száma valóban csökkent Izraelben. Mégpedig drasztikusan.

– Persze ennek megvolt az ára, és a bírók sem tehettek úgy, mint ha minden a legnagyobb rendben lenne. Egy kompromisszum révén oldották meg a helyzetet: a terroristák lelövését esetről esetre ki kell vizsgálni, és csak rendkívüli helyzetben engedélyezhető.

– És hogyan határozták meg, hogy mi a rendkívüli helyzet?

Björklund szárazon felnevet.

Ezt a kérdést valószínűleg Uri Blau is feltette.

2008-ban mindenesetre, annak rendje és módja szerint, beadott egy írást a cenzúrahivatalba, melynek címe: *Gyilkolási engedély*. A tartalma egy időzített bomba, viszont nincs benne semmi olyan, amit feltétlenül titokban kellene tartani, tehát a cenzorok engedélyezik a szöveg megjelenését. Eszükbe sem jut, hogy Blau a leírtakat olyan dokumentumokkal tudja alátámasztani, amelyek *talán* titkosak, de az is lehet, hogy csak egy kicsit keresztbe akarnak tenni a katonaságnak és

a titkosszolgálatoknak, akik folyamatosan azért rágják a fülüket, hogy hagyjanak fel az izraeli titkosszolgálatok tekintélyének rongálásával. Akárhogy is, másnap az olvasható a *Haaretz*-ben, hogy a hadsereg folyamatosan megszegi a 2006-os ígéretét.

Tömegek estek le a székükről meglepetésükben.

Netanjahu berekedt az ordítózástól.

A vezérkarban és a kormányban mindenhol meghúzzák a vészhangokat.

Mert a dolog természetesen igaz.

– És Blau ezt megneszelte.

– Meg – mondja Björklund olyan vigyorral, mintha Blau húzása személyes elégtétel lenne számára. – De honnan fújt a szél, ami a neszt hozta, és rögtön egy halom bizalmas faxot és e-mailt is az asztalára sörpört?

Hagen emlékezete hirtelen megélnékül.

Minden darabka a helyére kerül.

– Anat Kamm.

Egy átlagos fiatal nő, aki újabban a popkultúráról ír egy internetes portálon. Az oldalt a *Haaretz* üzemelteti, ami azt jelenti, hogy a lány ugyanabban a csapatban dolgozik, mint Blau. 2005-ben viszont, amikor a lány bevonult sorkatonának, még valaki egészen másnak dolgozott.

Irodai munkát végzett.

Papírmunkát.

A főnökét Yair Navehnek hívják.

Ő volt Ciszjordániában a főparancsnok.

Naveh íróasztalán pedig rendszeresen felbukkant a tiltott *Targeting*-akciókkal kapcsolatos teljes levelezés.

Onnan pedig Kamm megbízható kezeibe került.

Csak azt ne!

Amikor a lány tudatára ébred, pontosan milyen információkhoz jutott, véget ér a megbízhatósága. Titokban elkezd lefényképezni a dokumentumokat, és mire leszerel, kétezer oldalt gyűjt össze. Mivel úgy gondolja, hogy az ilyesminek újságban a helye, az egész paksamétát odaadja Blaunak. A Sin Bétnek nem kellett sok, hogy kinyomozza az ügyet. Elővarázsolnak a cilinderükből egy bírót, aki azonnali

hírzárlatot rendel el, Kammot pedig házi őrizetben tartja. Uri Blau sejtí, hogy igazságtalanok lennének vele, ezért az utolsó pillanatban Londonba menekül. Egy évvel később mégis visszatér Izraelbe, ahol azóta is várja a perét.

– És a lány?

– A múlt héten ítélték el – mondja Björklund.

– Mennyit kapott? Tíz évet? Tizenkettőt?

– Négy és felet.

– Igazán nagy szerencséje volt.

– A rajongói másképp látják. Ugyanis *vannak* neki. Az utolsó hónapokban a baloldal egy népi hőst csinált belőle. Sorra kapja a házassági ajánlatokat. Még a Sin Bétben is vannak titkos rajongói.

Björklund elhallgat egy kicsit, belekortyol a teájába.

– Ezzel megérkeztünk a történet második részéhez, ami szinte még furább, mint az első volt. Esther Weinstein...

Hagen felsóhajt.

Ki az ördög lehet már megint ez az Esther Weinstein?

– ...nem kell ismerned, ne ijedj meg – nyugtatja meg Björklund. – A Kamm–Blau afférral ellentétben ez az ügy sohasem szerepelt a médiában. Weinstein informatika-hallgató, aki ideiglenesen a katonaságnak dolgozott, majd később a Sin Bét Központi Parancsnokságára került. Ott az a dolga, hogy a titkosszolgálat és a katonaság között koordinálja az elsősorban a gázai és a ciszjordániai terrorista tevékenységeket érintő információcserét. Tudod, a Sin Bét megfigyelés alatt tartja a rosszfiúkat, az adatokat továbbadja a Zahalnak, ők pedig küldenek egy Vipert, vagy egy AH64-est, hogy megoldják a problémát.

– Nem mindig jogsztán.

– Ahogy azt most már mi is tudjuk. És Esther Weinstein is tudja. És ez számára ugyanolyan felháborító, amennyire Anat Kammot is felháborította. Ugyanaz a fajta baloldaliság jellemzi, és már régóta játszott a gondolattal, hogy kiszivárogtat valamit, csak eddig nem merte.

– Amíg Blau cikke meg nem jelent.

– Ez az ő malmára hajtotta a vizet. Azt remélte, megmozdul végre valami az ügyben, aztán Blaunak menekülnie kellett, ami az ő szemében rosszabb, mint hogy Kammot letartóztatták. Ráadásul az a hatóság leplezte le, akiknek ő is dolgozik.

– Ismerik egymást?

– Nem, csak távoli csodálók. Weinstein végignézi, ahogy a titkoszolgálatok és a katonaság szájkosarat tesz két általa bátorinak ítélt újságíróra, mert nyilvánosságra merték hozni a jogtalan büntetteket. Nem menekültök, gondolja, ha azt hiszitek, hogy ezzel be van tömve a lyuk. Nem is gondoltátok, hány lyuk van! 2010 júniusában tehát egy szép napon bemegy, és a Sin Bét számítógépeiről több CD-re hihetetlen mennyiségű bizalmas anyagot tölt le, majd kicsempészi azokat.

– Ez ennyire egyszerű lenne?

– Nézd csak meg Bradley Manningot.

Hát, persze, jut eszébe Hagennek.

Nyilvánvalóan meg lehet csinálni, ha valaki elég pofátlan hozzá.

De mégis, azután, ami Anat Kamm-mal történt...

– Mindenki óvatosabb lett – bólint Björklund. – De Weinstein túl sokat fecseg, és megbízik olyanokban, akikben nem kéne. Végül egy állítólagos oknyomozó újságíró kezd érdeklődni nála, s amikor találkoznak, a csapda bezárul, mert az újságíró a Sin Bét embere.

– Ajjaj.

– Ezzel az adatok visszakerülnek oda, ahonnan ellopták. Három CD a 2007–2009 közötti dokumentumokkal.

– Ez érthető. Weinstein Kamm és Blau állításait akarta alátámasztani.

– Igen, már amennyire ennek van értelme.

Björklund elnéz Hagen mellett a Frishman utcára. Egy pillanatig csend van. Hagen a teáját issza és élvezi, ahogy a nap melengeti az arcát. Fogalma sincs, Björklund mire akar kilyukadni, de az egész inkább emlékeztet egy James Bond-történetre, mint az *Apokalipszis mostra*, és mostanában nem vágyik túlzottan az apokalipsziszekre. Bond sokkal jobb, ezért továbbra is figyelmesen hallgatja Björklundot.

– A dolog érdekessége, hogy előzőleg csak az anyag *egy részének* átadását ígérte az újságírónak.

– Talán tényleg csak egy részét adta át.

– A letartóztatása után azt állította, hogy az volt az egész.

– A Sin Bét pedig nem hisz neki.

– Persze, hogy nem. De az ellenkezőjét sem tudják bizonyítani.

Vagyis lapulhatnak még valahol CD-k, a lány pedig fenyegetőzhet a nyilvánosságra hozatalukkal, ha a vádlói nem mennek bele az alkuba.

– Talán nem gondolta végig.

– Lehet, hogy mégis. Az is lehet, hogy csak az utolsó pillanatban támadt az ötlete.

– Hogy ne adjon ki mindent?

– Persze, ki tudja, mi mindenre lehet még jó.

– Akkor viszont még valakinek benne kell lennie a történetben.

– Bingó. Ugyanis nem találnak nála semmit, akármennyire is keresnek. Ezért körülnéznek a lány környezetében. A hölgy a hozzá hasonlókra kedveli, informatikusok és számítógépőrültek, kaotikus egy banda, balosok, kábszeresek, környezetvédők, jogvédők, meg minden ilyen szar. De ott sem találnak semmit, még Pini Silbermannál sem.

– Megőrjítesz a neveiddel.

Björklund hátradől és széttárja a karját.

– Pedig nagyon könnyen lehet, hogy hamarosan megismered ezt a Silbermant.

– Ki az egyáltalán?

– Egy hacker. Weinstein barátja volt régebben.

– Arra gondolsz, hogy nála van a többi anyag?

– Nem csak gondolom – mondja Björklund félvállról –, hanem tudom is.

Hagen egyből felélénkül.

– Honnan?

– Tőle magától. Megkeresett minket.

– Téged?

– A társamat. Azt állítja, hogy van nála két CD, amiken a 2005-2006-os adatok vannak. Amikor a *Targeting*ről tárgyaltak. De más érdekes dolgok is voltak akkoriban. Saron kiürítette Gázát, a libanoni háború, a Hamász megerősödése. Fogalmam sincs, mi minden van rajtuk, de mindig érdekes benézni a függöny mögé, nem?

Hagen gondolkodik.

– És hol jövök én a képbe?

– Neked kell összekaparni a dohányt, amit Silberman kér.

– És aztán?

– Megnézed a CD-ket és remélhetőleg találsz valami elég nagy disznóságot ahhoz, hogy egy kellően vastag sztorit faraghass belőle.

– És neked mi...?

– Semmi. Silberman a tiéd lehet, ha akarod.

– Egy pillanat.

Hagen lehunyja a szemét. Az egész olyan, mintha karácsonyi ajándék pottyanna az ölébe. Az ajándékok azonban nem szoktak csak úgy potyogni.

– És mi a csavar?

– Nincs csavar.

– Esther Weinstein zöld utat adott?

– Nem. De Silberman leszarja.

– Hogyhogy?

– Mert egy kábszeres barom. Kokain és crack kell neki, de totál le van égve. A Sin Bét egy évig tartotta megfigyelés alatt őt és a lány környezetéből másokat is, de úgy tűnik, már leálltak. Persze soha nem lehet tudni, Silberman mégis úgy döntött, előmerészkedik, mert kell neki a pénz. A *Haaretz*cel, meg a többi izraeli újsággal nem meri felvenni a kapcsolatot, ezért jutott eszébe, hogy az anyagot olyan európai újságíróknak passzolja át, akik éppen itt vannak.

– Miért pont titeket nézett ki magának?

– Mert pont mi voltunk a Hilton bárjában, amikor bejött.

– És egyszerűen csak leszóltott titeket?

– Minket *választott*, mert nem tűntünk olyanoknak, mint akik a Sin Bétnek dolgoznak.

– Miért nem csináljátok meg ti magatok?

Björklund magában mosolyog, ami miatt persze megint úgy néz ki, mintha a gyomorsavával lennének problémái.

– Mert nem ezért vagyunk itt.

– És emellett?

– És emellett a vezetőségnek már megfeküdte a gyomrát egy nyolcvanas évekbeli történet.

Aha, így világos, érti meg Hagen.

Sokan óvatosabbak lettek az eredeti dokumentumokkal kapcsolatban. Senki nem akar ilyesmi miatt visszalépni, de a mozikban sem akarnak még egy *Istók*-szerű filmet látni, Izrael pedig eleve meglehetősen problémás téma.

Megérti őket.

– Hamburg nem mondott egyértelmű nemet – folytatja Björk-

lund –, és nem lehet azt mondani, hogy az elmúlt harminc évben semmit sem mertek tenni. De először mindenképpen alaposan meg akarják vizsgálni az adatokat, az pedig hetekig is eltarthat.

– Silberman pedig nem akar addig várni.

– Persze. Kell neki a pénz az anyagra. Amire nincs szüksége, az egy talán.

– És mibe kerül a móka?

– Ötvenezerbe.

– Sételben?

– Hülye vagy? Dollárban.

Hagen végiggondolja az egészet, miközben Björklund hallgatásba burkolózik.

Önmagához képest amúgy is tengernyit beszélt.

De ki adna ötvenezer dollárt egy ilyen üzletre?

És Hagen sem akar zsákmacskát venni, tehát Silberman kénytelen lesz várni még pár napot, amíg utánanéz, miről van szó egyáltalán. A pénz biztosan nem vész el, mert ha van valami érdekes a CD-ken, akkor megéri a befektetést. Ha meg nem, akkor jól seggbe rúgja a fickót.

De mégis, honnan kaparja elő a pénzt?

A saját honlapjától?

Nevetséges. Már aapidíja is sok nekik. Nem, ők biztosan nem jöhetnek számításba.

De az előző munkáltatója össze tudná szedni a pénzt.

Gond nélkül.

Csakhogy ő a tálukáni katasztrófa után tudni sem akar róla.

Három éve.

A kapcsolat sosem szűnt meg teljesen, mert nem a brutális, amerikai módon tették ki. A szerkesztőségben nagyon jól tudják, hogy senkit nem lehet úgy a válságövezetekbe küldeni, hogy ne vállalnának ők is felelősséget a tudósító cselekedeteiért és lelki változásaiért. A háború ugyanis befolyásolja a pszichét, még a megfigyelőét is.

Ez persze nem változtat azon, hogy a kiadó és a főszerkesztő megvonta tőle a bizalmat.

Keményen intézkedtek.

De lány hangnemben.

Ami szinte rosszabb volt, mintha ordítottak volna.

Megértő pillantásukban egy árnyalatnyi megvetés is bujkált, amittől Hagen úgy érezte magát, mintha bolhányira zsugorodott volna. Kikészített a rád nehezedő nyomás, oda van az ítélőképességed, mondták neki.

Nyugalomra van szükséged.

Legalább két-három évre.

Úgy bántak veled, mint egy elmebeteggel.

Végül is ez jól jött neked. Meg kell hagyni, szinte megható, ahogy a szerkesztőségben gondoskodnak arról, aki igazán elszúr valamit. Végül még az ügyvédi költségeket is átvállalták, és biztosították anyagilag az első tizenkét hónapját. Nem hagyták csak úgy a semmibe zuhanni, hanem megkeresték neked a legnagyobb sivatagot, ahova küldhetik.

És mit is mond Fejszál herceg az *Arabiai Lawrence*-ben?

A sivatagban nincs semmi. Az embernek pedig nincs szüksége a semmire.

A három év letelt, gondolja Hagen.

Akkor is, ha valójában harmincra gondoltatok.

Változnak az idők.

Felhívja tehát a főszerkesztőt, akit elsőre sikerül is vonalvégre kapnia. Csevegnek egy darabig, miközben Hagen a Shlomo Lahat sétányon ballag végig a kedvenc kávéházai és éttermei, valamint az égből nyúló pálmák között a Marina irányába. Balra tőle a hófehér tengerpart terül el, jobbra pedig a luxusszállodák sorakoznak.

– Ötvenezer?

Ekkor már ötpercnyi udvariassági beszélgetésen vannak túl, amit Hagen arra használt, hogy a líbiai sztorival hatást gyakoroljon a főszerkesztőre.

– Szerintem lehet róla tárgyalni.

– És mit remélsz a CD-kel kapcsolatban? Ez a Sin Bét... ha legalább a Moszad lenne!

– A Sin Bét pont olyan jó, mint a Moszad.

Ha nem még jobb. Világos, hogy a Moszad a nemzetközi titkosszolgálat, ezért hírneve van. Kémkedik, merényleteket és gyilkosságokat

készít elő, világszerte részese minden elképzelhető konspirációnak, mindig jó alap egy thrillerre. A Sin Bétnek viszont rálátása van az intim dolgokra. A belpolitika valóságos kincseskamra, amire minden állam szigorúan vigyáz.

– Egyedül az is, hogy Saron meggondolta magát a betelepítési politikával kapcsolatban – mondja Hagen.

– Ezt amúgy sem értettem soha teljesen.

– Pontosan. Milyen titkos megállapodások voltak akkoriban? Senki sem tudja, mi járt a fejében, és mi volt a háttérben, mielőtt kómába esett.

– Igen. Sok spekuláció van erről.

– Érdekes évek voltak.

Hosszan csendben vannak.

– Szóval egy drogos?

– Aki a saját nagyját is eladná az anyagért, ha jól értettem Kristert.

– De te is tudod, hogy vagyunk az ilyen alakokkal.

– Persze. – Nekem mondd? A Silberman-féle alakokkal szembeni bizalmatlanságot akár én magam is feltalálhattam volna.

A lényeg, hogy a legtöbb informatornak van valami célja, például egy jogtalanságra akarja felhívni a figyelmet, amiért az információt akár ingyen odaadná. Ha közben megemlíti, hogy a családjának szüksége lenne három számarra, vagy egy autóra, az ember persze próbál segíteni. Vagy ha pénz kell neki, hogy a szeretteit biztonságban tudja, ez mind nem téma.

Akik viszont kaszálni akarnak, azok mind szar alakok, csalók, erre mérget lehet venni.

Nem árul olyat, amire szükséged lenne.

És a kábszereknek nem okoz gondot, hogy átvágnak, nekik aztán a legkevésbé. Kis különbség persze, hogy őket nem bűnözői hajlam hajtja, hanem a szenvedélyük. Aki egereket és pókokat lát, az lehetett korábban a leglojálisabb lény a földön, már nem ugyanaz az ember. Ígérj neki pár lepedőt, amivel kielégítheti függőségét, és elfelejti a becsületet meg a lojalitást.

És lehet, hogy semmit sem tud érte adni.

De lehet, hogy nagyon is sokat.

Hagen kivár. Szinte hallja, ahogy a vonal túlsó végén gondolkodik a főszerkesztő. Kocogók futnak szembe vele: nők szűk dresszben, hajlékonyak, mint a macskák, félmeztelen, izmos férfiak. Mások a vízparton strandröplabdáznak: vonzó emberek egy vonzó városban.

Már amennyire egy puskaporos hordó vonzó lehet.

– Tom, ezt meg kell beszélnem.

– Persze.

– Nem egyedül döntök, és te is tudod, hogy a viselt dolgaid még nem merültek teljesen a feledés homályába.

Világos. Hitelét veszítette. De jól jöhet, ha ismerjük azokat, akiknél még van. Pláne, ha tudjuk, mi érdekli őket. Hagen pedig pontosan emlékszik, hogy a főszerkesztő gyengéi a titkosszolgálatok.

– Semmit sem kockáztattok – teszi hozzá.

Száraz nevetés a felelet.

– Már önmagában az is elég nagy kockázat, ha csak most az egyszer, de megint veled dolgozunk.

Átkozottul igazad van, ért egyet vele Hagen.

De a legnagyobb kockázat, ha nem vállal az ember kockázatot. Egy órán belül újra hívlak.

– Legfeljebb húszezer.

– Nem tudom, elég lesz-e.

– Akkor tehet nekünk egy szívességet. És Tom...

– Igen?

– Senkinek egy szót se arról, hogy téged bízunk meg a dologgal. Világos?

– Jelentkezni fogok.

Björklundot tárcsázza.

– Megvan neked véletlenül az énekesmadár száma?

– Meg, de a tárgyalásokat én vezetem. Mit mondjak neki?

– Húszat. Legfeljebb.

– Ez a saját húszad?

Björklund füttyent egyet, amikor Hagen előadja, hogy megint a régiekkel üzletel.

– Ha minden kötél szakad, megtoldom a sajátomból. De az ötvenet akkor is elfelejtheti.